

Σεβαστοί μου γονείς
και αγαπητά αδέρφια,

Ως τώρα μάθαινα κατά κάποιο τρόπο τα νέα Σας από τον αγ. Γιαννάκη, με τον οποίο διατηρούσαμε μια επαφή. Τώρα όμως που ηυδόκισαν να τον απολύσουν το πράγμα γίνεται κάπως δύσκολο γιατί δεν ξέρω αν βρίσκεται υπό περιορισμόν στο χωριό ή στη Λευκωσία ή αν είναι ελεύθερος. Όποιο όμως από τα δυο κι αν συμβαίνει ο Γιαννάκης δεν πρέπει με κανένα τρόπο να δοκιμάσει να έλθει εις επαφήν μαζί μου γιατί είναι βέβαιο ότι θα τον παρακολουθούν με την ευλαβή ελπίδα να βγάλουν κάτι για μένα. Μπορεί να μην τον παρακολουθούν βήμα με βήμα αλλά θα έχουν ανθρώπους δικούς τους στο περιβάλλον του και θα προσπαθήσουν από μερικές κουβέντες που θα μας ξεφύγουν κάτι να βγάλουν. Το ίδιο κάμνουν και με Σας και με όλους τους συγγενείς όλων των καταζητουμένων. Γιαυτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή εκ μέρους όλων μας.

Επειδή λοιπόν είναι δύσκολη κάθε άλλη μας επαφή σκέφτηκα ότι καλόν θα ήτο να Σας έστελλα ένα γράμμα μέσον του ταχυδρομείου, το οποίον νομίζω ότι θα πάρετε. Έτσι θα μπορέσετε να μάθετε τα δικά μου τα νέα. Βέβαια εσείς δεν έχετε την ευχέρεια να μου στείλετε τα δικά Σας. Δεν πειράζει όμως, μη στενοχωριέστε. Είμαι βέβαιος ότι ο καλός Θεός θα Σας έχει όλους καλά. Να κοιτάζετε την δουλειά Σας και να έχετε ήσυχη την ψυχή Σας. Να μη σκέφτεστε καθόλου, τίποτε για μας. Κάμνουμε τη δουλειά μας με ήσυχη συνείδηση ότι εκπληρούμε έτσι, ένα σκοπό για τον οποίο όχι μόνο αυτή η προσφορά αλλά και κάθε άλλη θυσία, όσο μεγάλη κι αν είναι, αξίζει να γίνει για την επιτυχία του.

Ο Θεός ασφαλώς ευλογεί το έργο μας και είναι σίγουρο πως θα μας βοηθήσει να το τελειώσουμε. Είναι πολλές φορές που Σας θυμώμαστε κι εμείς. Ιδίως προχθές που άφισαν το Γιαννάκη καθόμουν ώρες ολόκληρες κάτω από ένα πεύκο και συλλογιζόμουν τη χαρά που θα νοιώσατε.

Σκεφτόμουν πως ίσως μια μέρα ο Θεός μας αξιώσει να βρεθούμε και πάλι όλοι μαζί στο σπιτάκι μας στο χωριό. Δεν είναι καθόλου παράξενο να γίνει αυτό πολύ σύντομα, αν οι ισχυροί μας κατακτητές αντιληφθούν, έστω και τώρα, πόσο ανίσχυροι είναι όταν αντιπαλεύουν με το δίκαιο και θελήσουν να δώσουν μία ικανοποιητική λύση στο ζήτημά μας. Η πικρή όμως αλήθεια είναι ότι έχουμε να κάμουμε με αντιπάλους ύπουλους και πρόστυχους και το πιο πιθανό είναι ότι θα χρειασθεί να τους δώσουμε ακόμη κανένα μάθημα, οπότε και θα καταλάβουν για καλά, πόσο ακατάβλητη είναι η θέλησή μας για την απόκτηση της Ελευθερίας μας. Όλα τα παιδιά, είμεθα αποφασισμένοι, περισσότερο από κάθε

άλλη φορά, να σταθούμε ακλόνητοι στον προορισμό μας. Καμιά δύναμη πάνω στη γη δεν είναι αρκετή να μας λυγίσει. Κατά τα άλλα περνούμε όσο δεν φαντάζεσθε καλά. Αν μπορούσατε έστω και μια ματιά να μας ρίξετε θα καταλαβαίνατε πόσο δεν πρέπει να στενοχωριέστε καθόλου. Άλλωστε με το να στενοχωριέστε (αν και δεν φαντάζομαι να συμβαίνει κάτι τέτοιο με Σας) δεν διορθώνεται η κατάσταση. Τουναντίον νομίζω πως πρέπει να είστε περήφανοι για μας και να παρακαλείτε τον Θεό να μας αξιώσει να φανούμε "άξιοι της Πατρίδος".

Τι γίνεται η Κούλα; Μεγάλωσε; Φαντάζομαι ότι θα έγινε ολόκληρη κοπελίτσα.

Έχω να τη δω ένα ολόκληρο χρόνο, όπως όλους Σας. Ήταν μια μέρα όταν περνούσα βιαστικά από το χωριό και έμεινα σ' ένα σπίτι από το οποίο μπορούσα να δω το σπίτι του Γιώργου. Θυμάμαι τότε ότι ο παππούς μου την πήρε από την Ιουλία, την κατέβασε στο δρόμο και έπαιζε μαζί της για ώρες.

Θάθελα νάμουν κι εγώ κοντά, να έπαιζα κι εγώ λίγο μαζί της...αλλά δεν μπορούσα. Ίσως να μπορέσουμε σύντομα. Ως τότε πολλά φιλιά σε όλους Σας.

Με αγάπη

Κυριάκος

27/9/57. Κάπου εν Κύπρω

Σας εσσωκλείω και £5.000 για να γοράσετε πράματα της μικρούλας που γιορτάζει τα γενέθλιά της αυτές της μέρες.

Σεραφεί μου γοιός
 και ἀγαπητά ἀδελφεία,

Ὡς τώρα μάθαινα κατὰ κάποιον τρόπο τὰ νέα
 Σας αὐτὸ τὸν ἀγ. Γεωργίου, με τὸν ἴδιον διατηροῦσα με
 ἰσαφῆ. Τώρα ὅμως πρὸς γινώσκωσαν νὰ τὸν ἀποχέσων τὸ ἀπῆμε
 γίνεται κάπως διότι οὐκ ἔχω ἀν βρισκεται ἰσο ἀποιο-
 ριστὸν δὲ κυριὸ ἢ δὲ Μικηλοῦ ἢ αἰν εἶναι ἐξῆς.
 Ὅσοι ὅμως ἀπὸ τὰ δὲ αὐτὸν οὐρβαίνε : Γεωργίου δὲ
 κρῖσι με κατὰ κάποιον νὰ δουρῖσι νὰ ἔχῃ εἰς ἰσαφῆν
 μαρὶ μου μαρὶ ἰσο βίβαιο ἴσο δὲ τὸν παρανομοῦν με
 τὴν εἰσαφῆ ἐξῆς νὰ βγάξουν καὶ γὰρ γὰρ. Μπορεῖ
 νὰ με τὸν παρανομοῦν βῆμα με βῆμα ἀπὸ δὲ ἔχουν
 ἀνθρώπους δικούς τους δὲ ἀρβαντῶν του καὶ δὲ ἀποσπαθῆ-
 σουν ἀπὸ μαρὶς μου βῆμα καὶ δὲ μετὰ γὰρ καὶ νὰ
 βγάξουν. Τὸ ἴδιο κάμνον καὶ με Σας καὶ με ὅπως τοὺς
 οὐρβανῆς ὅτων τῶν παρανομοῦν. Ἐπιπλέον χρειάζεται
 μαρὶ ἀποσπαθῆ καὶ μαρὶς ὅτων μαρ.

Ἐπιπλέον γοιός ἴσο διότι οὐκ ἔχω ἀπῆ μετὰ ἰσαφῆ
 σκέψαται ὅτι κατὰ δὲ ἴσο νὰ Σας ἔσπερα ἴσο
 γράμμα μετὸν τὸν παρανομοῦν, τὸ ἴδιον νομίζω ὅτι
 δὲ καίρετε. Ἐπο δὲ μπορεῖτε νὰ μάθετε τὰ δικὰ
 μου τὰ νέα. Βίβαιο ἴσο δὲ ἔχει τὴν εἰσαφῆ
 νὰ μου σκέψαται τὰ δικὰ Σας. Δὲν σκέψαται ὅμως, με
 σκενομοῦν. Εἶμαι βίβαιο ὅτι ὁ κατὰ δὲ Σας
 ἔχει ὅτων κατὰ. Νὰ καίρετε τὴν δουρῖα Σας καὶ νὰ
 ἔχει ἴσο τὴν γυμνῆ Σας. Νὰ με σκέψαται κατὰ.

γον, τίποτε γὰ μᾶλλον. Κἀμνομε τῆ δουλείᾳ μας μὲ
ἡσυχῆ συνείδησι, ὅτι ἐπισημοῦμε ἔτσι, ἵνα σκοποῦμε
τὸν ὅποιον ὄχι μόνο αὐτὴ ἢ ~~ἡσυχία~~ ^{προσφορά} ἀλλὰ καὶ καθε
ἄλλη θυσία, ὅσο μαζαζὴ μὴ ἂν εἶναι, ἀλλὰ νὰ
γίνῃ γὰ τὴν ἐκκλησίαν σου.

Ὁ Θεὸς ἀσφαρῶς εὐχαριεῖ τὸ ἔργον μας καὶ εἶναι
σιγῆρον ὡς δὲ μᾶλλον βοηθῶν νὰ τὸ τεχνώσωμε.

Εἶναι σφαλῆς φορές ὡς εἶναι θυμῶμαστε μὴ ἐρεῖς.
Ἰδίως ἀποκρίσιν ὡς ἀφίσαν τὸ παντὶ κατόπιον ἔργον
ὀχλοκρυφῆς καὶ καὶ αὐτὸ εἶναι ὡς ὅτι καὶ σφαλῆς ἔργον
τῆ καρὰ σου δὲ νοιώσατε.

Σφαλῆς ἔργον ὡς ἴσως μᾶλλον ὁ Θεὸς μᾶλλον ἀλλοῦ νὰ
βοηθοῦμε καὶ ὡς ὅτι ὅσοι μᾶλλον εἶναι ὡς ἴσως μᾶλλον ὅσο
κρυφῶ. ~~Αὐτὸ εἶναι ὡς ὅτι σου ἀποκρίσιν καὶ μᾶλλον~~
αὐτὸ ὡς ὅτι σφαλῆς, ἂν οἱ ἴσως μᾶλλον κατὰ κρυφῶ
ἀνεκρυφῶν, ἴσως καὶ μᾶλλον, ὡς ὅτι ἀνεκρυφῶ εἶναι
ὅταν ἀνεκρυφῶν μὴ τὸ ὅτι καὶ ἀνεκρυφῶν
νὰ δώσωμε μᾶλλον ἵκανοποιήσῃ σου ὅσο μᾶλλον
μας. Ἡ ὡς ὅτι ὅσοι ἀνεκρυφῶ εἶναι ὡς ἴσως μᾶλλον νὰ
καμνομε μὴ ἀνεκρυφῶν ἴσως καὶ πρόσκρυφῶ
καὶ τὸ ὡς ὅτι ὡς ὅτι εἶναι ὡς ὅτι δὲ ἀνεκρυφῶ
νὰ τοὺς δώσωμε ἀνεκρυφῶ καὶ μᾶλλον, ὡς ὅτι
καὶ δὲ κατὰ κρυφῶ μᾶλλον κατὰ, ὡς ὅτι ἀνεκρυφῶ
εἶναι ἢ ἀνεκρυφῶ μᾶλλον τὴν ἀνεκρυφῶ τῆ
ἐκκλησίας μας. Ὅσα τὰ ὡς ὅτι, εἶναι ἀνεκρυφῶ
σφαλῆς, ἀνεκρυφῶ ἀνεκρυφῶ ἀνεκρυφῶ, τὰ σφαλῆς

αυθόνητοι όλοι κορο-ορισμοί μας. Καμία διναμή
πάνω στη γη δεν είναι άρκετή να μας ζυγίση.

Κατά τα άλλα κερνοδμε όσο δεν φαντασθε
ματά. Αν μπορούσατε έσω και μια ματιά να
μην πήρετε θα καταλαβαίνατε πόσο δεν κρέσσε να
στενοκρέσσε κατόχου. Άλλωστε με το να στενο-
κρέσσει (αυ και δεν διατάσσεται να συμβαίνει να κ
ύλοιο με έαλ) δεν διαρκεί η κατάστασις.
Τούναντων νομίζω πως κρέσσε να είδα σερτίφανοι
με μάλ και να παραμαζιζε τον θεό να μάλ
εξιώση - έ φανοδμε "άγιοι της Πατρίδος?"

Τί γίνεται η κοίτη; Μεγάλωσε; Φαντασμοί
δεν θα έγω εζούμνη κοσμίση.

Έχω να τη δω ένα εζούμνη χρόνο, όσως όζονς έαλ.
Ήταν μια μέρα όταν κερνούσα διαδελνά από το
κρυό και έγραφα σ' ένα σπιτι από το όσσο μπορούσε
να δω το σπιτι του Πύργου. Ουμάρμα τότε έδε
το πασσόνς μου την κίση από την Τουλιά, την καλέ-
βασε ότι έρφο και έσκαφε μαζί μου με τ' όρες.
Οάθετα νάμουν με έρω μουρά, να έσκαφε με έρω
ζίπο μαζί της ... άλλα δεν μπορούσα. Όσως να
μπορούσαμε σίντομα. Με τότε σπρά φητά
σ' όζονς έαλ

Σας έσσηκίση και 25.000 Με άφριση

με να γράσσει απόμετε της

μικράς και μικράς τα
γασίθης της ατζί ρί
πέρες.

~~Μικράς~~
27/9/57

Κάσσι
ην κίση.